

Пракса различитих (конкретних) система поделе власти – парламентарних и председничких показује да нигде до краја није остварена потпуна равноправност и равнотежа појединих власти. Углавном једна власт претеже и даје правац осталим властима. Тако је у америчкој уставној и политичкој историји остало забележено да су се смењивале и конгресне и председничке, па некада (мада ретко) и судске владе, а премоћ једне власти над другом је одлика и парламентарне организације и праксе. Велика Британија је створила модел ефикасне и јаке владе која води парламент и ретко пада, а када се то и деси, онда је то (по Слободану Јовановићу) мање у њему а више на изборима. У француском парламентаризму ситуација је обрнута јер тамо скупштина господари владом која је слабији чинилац власти, што је више у логици јединства него поделе власти. Како нигде нема идеалног (чистог) и парламентарног и председничког система, пракса показује да је прихватљиво и оно организационо решење које представља комбинацију елемената једног и другог система. Тако су настали и функционишу мешовити системи власти и њихов је циљ да се комбинацијом ових различитих елемената сам систем власти учини максимално стабилним. Овај модел, односно мешовити систем власти, настао је као последица кризе парламентаризма која се огледала у надмоћи парламента над владом али и тешкоћа у остваривању председничког система или (по Сарторију) проблематичним резултатима чистог типа президентијализма. Овај систем од председничког позајмљује установу председника републике (изабраног на непосредним изборима) који располаже великим овлашћењима која не би смео као такав да има а од парламентарног позајмљује владу као орган који је политички одговоран парламенту. Овде се за основу узима парламентарни режим тако да би овај мешовити систем био ближи парламентаризму, или прецизније речено, то је „заправо парламентарни режим у којем је поремећена традиционална равнотежа власти у корист егzekутиве. Модел овог мешовитог система власти је, рецимо, примењен у организацији власти у Вајмарској Немачкој (Уставом од 1919. год.) али и у организацији власти у Француској по Уставу Пете Републике од 1958. год. У Вајмарској Немачкој (Уставом од 1919.) је био створен мешовити председничко-парламентарни систем власти са јаком позицијом председника Републике, што је била основа за појаву јаког председника какав је био Хинденбург. Овај систем власти у Немачкој је имао одговорност владе пред парламентом јер је предвиђао да Канцелар и министри морају да уживају поверење Рајхстага, али и јаког и неодговорног председника који води